

Լաոդիկեա — Թիվ երեք

Որո՞նք են կանոնները:

Jeff Pippenger

2023-08-30

«Մենք ինքներս պետք է իմանանք, թե ինչն է կազմում քրիստոնեությունը, ինչ է ճշմարտությունը, որն է այն հավատը, որ մենք ստացել ենք, որոնք են Աստվածաշնչյան կանոնները՝ այն կանոնները, որ մեզ տրվել են գերագույն իշխանությունից»: The 1888 Materials, 403.

Մի քանի տարիներ շարունակ «Future for America»-ն ցույց է տվել, որ Հայտնության գրքի յոթ եկեղեցիները ոչ միայն ներկայացնում են արդի Իսրայելի պատմությունը՝ առաքյալների ժամանակներից մինչև աշխարհի վերջը, այլև որ յոթ եկեղեցիները ներկայացնում են նաև հին Իսրայելը՝ Մովսեսի ժամանակներից մինչև Ստեփանոսի քարկոծվելը: Ադվենտիզմի պիոներները չուսուցանեցին այս ճշմարտությունը, սակայն նրանք հասկացան և գործածեցին այն սկզբունքները, որոնք հաստատում են այս ճշմարտությունը: Հիսուսը սկզբից է որոշում վախճանը, և հին Իսրայելը ներկայացնում է արդի Իսրայելին: Ուստի ցանկացած ճշմարտություն, որ արդի Իսրայելի մարգարեական բնութագրերի մաս է կազմում, գոյություն է ունեցել նաև հին Իսրայելում:

Միլլերական պատմությունից առաջ յոթ եկեղեցիների վերաբերյալ քրիստոնեական ավանդական տեսակետն այն էր, որ դրանք ներկայացնում էին Փոքր Ասիայի իրական եկեղեցիները Հովհաննեսի ժամանակներում: Ավանդական տեսակետը նաև հասկանում էր, որ առանձին եկեղեցիներին տրված խրատը կարելի է ըմբռնել նաև որպես հատուկ խրատ քրիստոնեական պատմության ողջ ընթացքում զանազան եկեղեցիներին, և որ նույն այդ խրատներն ու նախազգուշացումները վերաբերում են նաև առանձին քրիստոնյաներին: Նրանք նաև հասկանում էին, որ յոթ եկեղեցիները ներկայացնում են եկեղեցու պատմության յոթ ժամանակաշրջան՝ աշակերտների ժամանակներից մինչև աշխարհի վերջը: Այս տեսանկյունները նախորդում էին Միլլերական պատմությանը: Յոթ եկեղեցիների վերաբերյալ այս չորս ընկալումները, որոնք կազմում էին Ուիլյամ Միլլերից առաջ գոյություն ունեցող ավանդական տեսակետը, հիմնված էին Աստվածաշնչի «պատմապաշտ» մեկնաբանության վրա: Հենց այդ մեթոդաբանությունն էր, որ Աստծո հրեշտակները առաջնորդեցին Ուիլյամ Միլլերին ընդունելու:

«Ասիայի յոթ եկեղեցիները Քրիստոսի եկեղեցու պատմությունն են իր յոթ կերպարանքների մեջ, իր բոլոր ոլորումներով ու շրջադարձերով, իր բոլոր բարգավաճումներով ու նեղություններով՝ առաքյալների օրերից մինչև աշխարհի վախճանը: Յոթ կնիքները երկրի իշխանությունների և թագավորների գործառնությունների պատմությունն են եկեղեցու նկատմամբ, և նույն ժամանակի ընթացքում՝ Աստծու պաշտպանությունը Իր ժողովրդի հանդեպ: Յոթ փողերը յոթ

առանձնահատուկ և ծանր դատաստանների պատմությունն են, որ ուղարկվել են երկրի, այսինքն՝ Հռոմեական թագավորության վրա: Իսկ յոթ սափորները յոթ վերջին պատուհասներն են, որ ուղարկվել են Պապական Հռոմի վրա: Մրանց հետ խառնված են նաև բազմաթիվ այլ իրադարձություններ՝ հյուսված որպես վտակող հոսքեր և լցնելով մարգարեության մեծ գետը, մինչև որ ամբողջը հանգում է հավիտենության օվկիանոսին»:

«Սա, իմ կարծիքով, Հովհաննեսի մարգարեության ծրագիրն է Հայտնության գրքում: Եվ այն մարդը, որ ցանկանում է հասկանալ այս գիրքը, պետք է հիմնովին ճանաչի Աստծու խոսքի մյուս մասերը: Այս մարգարեության մեջ գործածված պատկերներն ու փոխաբերությունները բոլորը նույն գրքում բացատրված չեն, այլ պետք է գտնվեն մյուս մարգարեների մոտ և բացատրվեն Սուրբ Գրքի այլ հատվածներում: Ուստի ակնհայտ է, որ Աստված նախատեսել է ամբողջի ուսումնասիրությունը՝ նույնիսկ որևէ մասի վերաբերյալ հստակ գիտելիք ստանալու համար»: William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

Քույր Ուայթը համաձայնում է Միլլերի կողմից ընդունված և պաշտպանված «պատմապաշտական» տեսակետին և հաստատում այն, սակայն նա Հայտնության գրքի վերաբերյալ ավելացրեց ավելի խոր ըմբռնում, քան Միլլերը տեսել էր, որովհետև Միլլերը սրբաբանը չէր ճանաչել այնպես, ինչպես այն իրականում կա: Նա սրբաբանը հասկանում էր որպես երկիրը: Քույր Ուայթը ճանաչեց, որ երբ Հիսուսը ներկայացնում էր Հայտնության գրքում պատկերված մարգարեությունները, Քրիստոսը դա անում էր Իր՝ որպես երկնային Քահանայապետի, ծառայության հետ միասնաբար:

Երբ Հովհաննեսը շրջվում է և տեսնում Քրիստոսին, Նա քահանայական հանդերձներով քայլում է աշտանակների մեջ, իսկ աշտանակները գտնվում են Սուրբ տեղում, և, հետևաբար, դա վերաբերում է Նրա համբարձումից հետո եղած պատմությանը, բայց նախքան 1844 թվականին Նրա՝ Ամենասուրբ Տեղը մտնելը: Միլլերը չէր կարող հասկացած լինել այս իրականության նշանակությունը: Այդպես չէին հասկանա նաև Թինդեյլը, Լյութերը կամ Ջոն Ուիքլիֆը, կամ վաղ շրջանի բարենորոգիչներից որևէ մեկը: Ճշմարտությունը աստիճանաբար է բացահայտվում՝ շողալով ավելի ու ավելի պայծառ մինչև կատարյալ օրը:

«Ռեբինսոնի և Ռոջեր Ուիլյամսի կողմից այնքան վեհորեն պաշտպանված այն մեծ սկզբունքը, այն է՝ որ ճշմարտությունը առաջադիմական է, և որ քրիստոնյաները պետք է պատրաստ լինեն ընդունելու այն ամբողջ լույսը, որ կարող է շողալ Աստծո սուրբ Խոսքից, կորավ նրանց ժառանգների տեսադաշտից: Ամերիկայի բողոքական եկեղեցիները,—և նաև Եվրոպայի բողոքական եկեղեցիները,—որոնք այնքան մեծապես արտոնված էին Բարեփոխության օրհնությունները ստանալով, չշարունակեցին առաջ ընթանալ բարեփոխության ճանապարհով: Թեև ժամանակ առ ժամանակ մի քանի հավատարիմ մարդիկ վեր էին կենում՝ հռչակելու նոր ճշմարտություն և մերկացնելու վաղուց փայփայված մոլորությունը, մեծամասնությունը, ինչպես հրեաները Քրիստոսի օրերում կամ պապականները Լյութերի ժամանակ, բավարարված էին հավատալու այնպես, ինչպես իրենց հայրերն էին հավատացել, և ապրելու այնպես, ինչպես նրանք էին ապրել: Ուստի

կրոնը կրկին այլասերվեց դեպի ձևապաշտություն, և այն մոլորություններն ու սնահավատությունները, որոնք մի կողմ կորվեին, եթե եկեղեցին շարունակեր քայլել Աստծո Խոսքի լույսի մեջ, պահպանվեցին և փայփայվեցին: Այսպես, Բարեփոխությունից ներշնչված ոգին աստիճանաբար մարեց, մինչև որ բողոքական եկեղեցիներում գրեթե նույնքան մեծ կարիք զգացվեց Բարեփոխության, որքան Հռոմեական եկեղեցում Լյութերի ժամանակ: Նույն աշխարհասիրությունն ու հոգևոր թմբիրն էր տիրում, մարդկանց կարծիքների հանդեպ նույնանման ակնածանքը, և Աստծո Խոսքի ուսմունքների փոխարեն մարդկային տեսությունների ներմուծումը»: Մեծ պայքարը, 297:

Եթե չի ճանաչվում այն փաստը, որ ճշմարտությունը պատմության ընթացքում աստիճանաբար է զարգանում, ապա այս վերջին սերնդում որևէ նոր լույսի նշանակությունը ճանաչելը կարող է լիովին անհնար լինել: Երբ մարդը դադարում է հասկանալ «ճշմարտության» առաջադիմական բնույթը, նա ինքնաբերաբար սկսում է ապավինել ավանդություններին, սովորույթներին և անկյալ մարդկային առաջնորդությանը:

Միլլերի գործադրած մեթոդաբանությունը մի ուղենիշ է, որ ձգվում է ամբողջ մարգարեական գծով և ներկայացնում է աստվածաշնչյան ճշմարտության զարգացման վկայությունը, որը սկսվել է առաքյալներով: Սակայն Միլլերով ներկայացված այդ ուղենիշում մենք գտնում ենք մի սկիզբ, որը վախճանում պահանջում է իր համապատասխան հակապատկերը: Շատերը երբեք չեն ըմբռնում այս իրողությունները, բայց Սատանայի հետ այդպես չէ:

Սատանան ճշմարտությանը և նրա զարգացմանը հակադրվել է դեռևս երկնքում իր ապստամբությունից ի վեր: Երբ պատմության մեջ հասավ այն կետին, որ բարենորոգիչները սկսեցին հստակորեն հասկանալ, թե ինչպես պետք է ուսումնասիրել Աստվածաշունչը, Սատանան արեց այն, ինչ միշտ է անում, և ներմուծեց կեղծ նմանակություններ: Նրա՝ ճշմարտությունը կեղծելու գործի պատմական վկայությունը ցույց է տալիս, որ Ռիբերայի և Լուի դե Ալկասարի նման ճիզվիտներ իրենց կեղծարարական մեթոդաբանությունը հատուկ կերպով կենտրոնացրին հենց Հայտնության գրքի դեմ: «Պրետերիզմ» կոչվող ապականված մեթոդաբանությունը սկսվեց երկրորդ և երրորդ դարերում՝ այդ կեղծ մեթոդաբանության երկու գլխավոր ներկայացուցիչներով: Մեկը Կեսարիայի Եվսեբիոսն էր (260–339), իսկ մյուսը՝ Պետտատուի Վիկտորինոսը (մահ. մոտ 304): Այս երկու վաղ շրջանի պատմական գործիչներն էլ առաջ էին մղում այն մեթոդաբանությունը, ըստ որի՝ Հայտնության գիրքը կատարվել էր Հռոմեական կայսրության ժամանակներում՝ այնպիսի պատմական անձանց օրոք, ինչպիսին էր տիսարահոչակ Ներոն կայսրը:

Տասնիններորդ դարում Միացյալ Թագավորությունից Ջոն Դարբին (1800–1882) ներկայացրեց մեկ այլ սատանայական մեթոդաբանություն, որը նույնպես ներմուծվեց այն տրոյական ձիու նմանվող Աստվածաշնչի ծանոթագրությունների մեջ, որը կոչվում է Scofield Reference Bible և որը մենք նախկինում արդեն նույնականացրել ենք: «Դիսպանսացիոնալիզմը» աստվածաբանական շրջանակ է, որը պատմությունն ու

Աստծո փոխհարաբերությունը մարդկության հետ բաժանում է հստակ ժամանակաշրջանների կամ «դիսպանսացիաների», որոնցում Աստված տարբեր ձևերով է տնօրինում Իր ծրագիրը: Ես սա նշում եմ այս պահին, որովհետև դա այն կեղծիքներից մեկն է, որ ներմուծվեց Future for America շարժման մեջ այն նույն շրջանի ձայների կողմից, որտեղից Դարբին տարածել էր իր սատանայական գաղափարները: Դարբին այն գաղափարները, որոնք հարձակվում էին Future for America-ի վրա, ուղեկցվում էին այսպես կոչված մերօրյա «woke» շարժման փիլիսոփայությամբ, որը խթանում է նույն անիշխանությունը, որ ներկայացված էր Ֆրանսիական հեղափոխությամբ, և նույն սանձարձակությունը, որ ներկայացված էր Սողոմոն և Գոմորրայով:

Այսօր ժամանակակից ադվենտիզմի աստվածաբանները գործածում են Աստվածաշնչի ճշմարտությունները մասնատելու մի համակարգ՝ հիմնված աստվածաշնչյան մեկնաբանության երկակի համակարգի վրա, որը նրանք կիրառում են թե՛ Աստվածաշունչը, թե՛ Մարգարեության Հոգին խաթարելու և մերժելու համար: Նրանք մարդկանց դասում են կա՛մ որպես աստվածաշնչյան լեզուների մասնագետներ, կա՛մ որպես աստվածաշնչյան պատմության մասնագետներ: Այսպիսով, մեր օրերի ադվենտիզմի աստվածաբանները ղեկավարում են լաոդիկեական ադվենտիզմի մտքերը՝ կամ Աստծո Խոսքը մեկնաբանելով ընկած մարդու պատմության ըմբռնման հիման վրա, կամ ընկած մարդու լեզվի ըմբռնման հիման վրա: Մոլորության այս ժամանակակից դրսևորումները, որոնք հաճախ գործածվել են այժմ ձեր կարդացող պատգամի վրա հարձակվելու համար, այս հոդվածներում առավելաբար կքննարկվեն, երբ դիտարկենք Ֆրանսիական հեղափոխության խորհրդանշական իմաստը: Սատանան կենդանի է, և նա գիտի, որ իր ժամանակը կարճ է: Միլլերի կանոնների վերջին կանոնը՝ տասնչորսերորդ համարը, ավարտվում է հետևյալ պարբերությամբ:

«Մեր դպրոցներում ուսուցանվող աստվածաբանությունը միշտ հիմնված է լինում որևէ աղանդավորական դավանակարգի վրա: Թերևս հնարավոր է վերցնել դատարկ միտք և դրոշմել այն այսպիսի բանով, բայց դա միշտ ավարտվելու է մոլեռանդությամբ: Ազատ միտքը երբեք չի բավարարվի ուրիշների հայացքներով: Եթե ես երիտասարդների աստվածաբանության ուսուցիչ լինեի, նախ կձանաչեի նրանց ընդունակությունն ու միտքը: Եթե դրանք բարի լինեին, ես նրանց կստիպեի, որ իրենք իրենց համար ուսումնասիրեն Աստվածաշունչը, և ազատ կուղարկեի նրանց, որպեսզի աշխարհին բարիք գործեն: Բայց եթե նրանք միտք չունենային, ես նրանց վրա կդրոշմեի ուրիշի միտքը, նրանց ճակատին կգրեի՝ մոլեռանդ, և որպես ստրուկների կուղարկեի նրանց»: Ուիլյամ Միլլեր, Miller's Works, h. 1, 24:

Հայտնի Հովհաննեսի ապրելուց անմիջապես հետո եղած ժամանակաշրջանում, և Բարեկարգության օրերին, սատանան գործունե կերպով առաջ էր բերում կեղծ մարգարեական մեթոդաբանություն՝ շփոթեցնելու և կործանելու համար աստվածաշնչյան ճշմարիտ վերլուծությունը: Այն, ինչ երբեմն անտեսվում է այս պատմական փաստերում, այն է, որ այդ բոլոր սատանայական մեթոդաբանությունները ուղղված էին անմիջապես ոչ մի այլ գրքի, քան միայն Հայտնության գրքի դեմ: Այդ էր այս սատանայական շփոթության տարածողներից

յուրաքանչյուրի առարկան: Հայտնության գիրքը միշտ եղել է սատանայի թիրախը: Սատանան գիտե, որ հենց Հայտնության գիրքն է այն գիրքը, որի դեմ նա պետք է պատերազմ մղի: Երբ ճանաչում ենք այս փաստը, ապա կարող ենք ճանաչել նաև մեկ այլ անտեսանելի իրականություն, որը մթագնված է մեկ ուրիշ նշանակալի ճշմարտությամբ:

Եզվիտների կեղծ մեթոդաբանությունը նպատակ ուներ կանխելու հստակ ըմբռնումը, որ Հռոմեական եկեղեցու պապը աստվածաշնչյան մարգարեության նեոնն է: Յուրաքանչյուր բողոքական բարենորոգիչ, առանց բացառության, հասավ այս ճշմարտության ճանաչմանը և նույնականացրեց այն: Ուստի, երբ անցյալում Ռիբերայի և Լուիս դե Ալկազարի նման մարդկանց ճշգրիտ պատմությունը հրապարակայնորեն ներկայացվել է խոսքի և հրատարակությունների միջոցով, Ռիբերայի և Լուիս դե Ալկազարի նման մարդկանց պատմությունն օգտագործվել է՝ ցույց տալու համար ճիշտ ըմբռնումը «մեղքի մարդու» վերաբերյալ կանխելու սատանայական ջանքերը: Այդ սատանայական մեթոդաբանությունների ներմուծման նպատակը մերկացնող գրավոր կամ բանավոր վկայությունները ճիշտ են այնքանով, որքանով դրանք առաջ են գնում, բայց Սատանան փորձում էր ծածկել ավելին, քան պարզապես այն աստվածաշնչյան ապացույցները, որոնք նեոնի նույնականացումը կատարում են որպես Հռոմի պապ:

Հայտնության գրքում կան ճշմարտություններ, որոնք ծածկվել են աստվածաշնչյան մեկնաբանության այս կեղծ համակարգերի կողմից առաջացված խառնաշփոթով, որոնք դուրս են վեց, վեց, վեց թվով նշանավորված մարդու թեմայից: Այդ ճշմարտություններից մեկը, անկասկած, այն ճշմարտությունն է, որ ներկայացվում է, երբ յոթ եկեղեցիները հասկացվում են իրենց ամբողջական զարգացման մեջ: Յոթ եկեղեցիների ներսում կան ճշմարտություններ, որոնք ուղղակիորեն խոսում են այն պատմության մասին, որը սկիզբ առավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամով: Սատանան ձգտել է այս լույսը պահել թաղված, և նա հնարել է սատանայական մեթոդաբանություններ՝ մթագնելու Հայտնության գրքում գտնվող ճշմարտության մի քանի գոհարներ, ոչ միայն Հռոմի պապի՝ որպես նեոնի նույնականացումը:

Մինչև «մեղքի մարդը» հայտնվեց 538 թվականին, Եվսեբիոսի և Վիկտորինոսի նման մարդիկ հարձակումներ էին գործում Հայտնության գրքի վրա՝ փորձելով մթագնել պապական իշխանության վերելքը: Հետագայում պատմության ընթացքում Քրիստոս կատարեց Իր խոստումը Թյատիրային և առաջ բերեց բարենորոգության առավոտյան աստղը (Վիկլիֆ), իսկ դրանից հետո Սատանան առաջ բերեց երկու նշանավոր պատմական անձանց՝ պաշտպանելու և շարունակելու իր սատանայական գործը: Ճշմարտության զարգացման շուրջ երկարաձգված պատերազմը, որը հասնում է իր գագաթնակետին, երբ Հայտնության գրքի գաղտնիքը բացվում է, (քննաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ) ներառում է յոթ եկեղեցիներից եկող լույսը, որը Միլլերը երբեք չճանաչեց, ինչպես նաև Քույր Ուայթը, սակայն հեշտությամբ կարելի է ցույց տալ, որ և՛ Միլլերը, և՛ Մարգարեության Հոգին հաստատում են նոր լույսը, որովհետև նոր լույսը երբեք չի հակասում հին լույսին:

«Փաստ է, որ մենք ունենք ճշմարտությունը, և պետք է համառորեն կառչենք այն դիրքորոշումներից, որոնք չեն կարող սասանվել. սակայն չպետք է կասկածանքով նայենք որևէ նոր լույսի, որ Աստված կարող է ուղարկել, և ասենք. «Իրապես, մենք չենք տեսնում, թե մեզ ինչու է պետք որևէ այլ լույս, քան այն հին ճշմարտությունը, որը մինչ այժմ ընդունել ենք և որի մեջ հաստատված ենք»։ Քանի դեռ մենք պահում ենք այս դիրքը, ճշմարիտ Վկայի վկայությունը իր հանդիմանությունը կիրառում է մեր պարագաների նկատմամբ. «Եվ չգիտես, որ դու թշվառ ես, խղճալի, աղքատ, կույր և մերկ»։ Նրանք, ովքեր իրենց հարուստ և բարիքներով առատացած են զգում և ոչնչի կարիք չունեն, կուրության վիճակի մեջ են իրենց իսկական վիճակի հանդեպ Աստծո առաջ, և իրենք դա չգիտեն»։ Review and Herald, August 7, 1894.

Նոր լույսի համար հիմնական փորձաքարը այն է, թե արդյոք այն հակասում է հաստատված ճշմարտությանը, և արդյոք այն պահպանում է հիմնարար ճշմարտությունները:

«Երբ Աստծո գործությունը վկայում է, թե ինչն է ճշմարտությունը, այդ ճշմարտությունը պետք է հավիտյան հաստատ մնա որպես ճշմարտություն: Աստծո տված լույսին հակառակ՝ որևէ հետագա ենթադրություն չպետք է ընդունվի: Կելնեն մարդիկ, որոնք Սուրբ Գրքի այնպիսի մեկնաբանություններ կունենան, որոնք իրենց համար ճշմարտություն են, բայց ճշմարտություն չեն: Այս ժամանակի համար ճշմարտությունը Աստված տվել է մեզ՝ որպես մեր հավատի հիմք: Ինքն է մեզ սովորեցրել, թե ինչ է ճշմարտությունը: Կելնի մեկը, ապա՝ մեկ ուրիշը, նոր լույսով, որը հակասում է այն լույսին, որ Աստված տվել է Իր Սուրբ Հոգու դրսևորմամբ»։ Selected Messages, գիրք 1, 162:

Սատանան Հայտնության գիրքը իր հարձակման թիրախն է դարձրել այն ժամանակից ի վեր, երբ Հովհաննեսը գրի առավ այնտեղ պարունակվող պատգամները: Հիսուսն ասաց.

Բայց երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև լսում են: Որովհետև ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդարներ ցանկացան տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չտեսան, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չլսեցին: Մատթեոս 13:16, 17:

Տեսնելուն ու լսելուն կցված օրհնությունը Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության պատգամը հասկանալու օրհնությունն է: Երբ Հովհաննեսը ներկայացրեց «վերջին օրերում» գտնվող նրանց, ովքեր տեսնում և լսում են այդ պատգամը, նա ընկավ Գաբրիել հրեշտակին երկրպագելու համար, իսկ նա անմիջապես Հովհաննեսին տեղեկացրեց, որ դա չանի:

Եվ ես՝ Հովհաննեսս, տեսա այս բաները և լսեցի դրանք: Եվ երբ լսեցի ու տեսա, ընկա՝ երկրպագելու այն հրեշտակի ոտքերի առաջ, որ ինձ ցույց էր տվել այս բաները: Այն ժամանակ նա ասաց ինձ. «Զգո՛ւյշ, այդ մի՛ արա, որովհետև ես քո և քո եղբայրների՝ մարգարեների, և նրանց ծառայակիցն եմ, որոնք պահում են այս գրքի խոսքերը. Աստծո՛ւն երկրպագիր»։ Հայտնություն 22:8, 9.

Գաբրիելն ու Հովհաննեսը երկուսն էլ արարած էակներ են, որոնք պետք է երկրպագեն միայն Արարչին: Բազմաթիվ մարգարեներ ու արդար մարդիկ, ներառյալ հրեշտակները, ցանկացել են «տեսնել» և «լսել» Կեսգիշերյան Աղադակի պատգամը, երբ այն կրկնվելու է աշխարհի վախճանին:

«Քրիստոսն ասաց. «Երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև լսում են. որովհետև ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդարներ ցանկացել են տեսնել այն, ինչ դուք տեսնում եք, և չեն տեսել, և լսել այն, ինչ դուք լսում եք, և չեն լսել» [Matthew 13:16, 17]: Երանելի են այն աչքերը, որոնք տեսան այն, ինչ տեսնվեց 1843 և 1844 թվականներին:»

«Լուրը տրվեց: Եվ այդ լուրը կրկնվելու մեջ ուշացում չպետք է լինի, որովհետև ժամանակների նշանները կատարվում են. ավարտական գործը պետք է կատարվի: Մեծ գործը կկատարվի կարճ ժամանակում: Շուտով Աստծո տնօրինությամբ մի լուր կտրվի, որ կզարգանա մինչև հզոր աղադակ: Այն ժամանակ Դանիելը կկանգնի իր վիճակում՝ տալու իր վկայությունը»: Manuscript Releases, հատոր 21, 437.

Այն, ինչ տեսնելու էին ցանկանում արդար մարդիկ (Հովհաննեսը) և նրանց ծառայակիցները (հրեշտակները), Կեսգիշերյան Աղադակի վերջնական իրագործումն էր ադվենտիզմի վերջում, երբ երկիրը պիտի լուսավորվեր Աստծո փառքով: Ուժի այդ վերջնական դրսևորումը վերջին անձրևի ժամանակ իրականացվում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության ապակնքմամբ:

Այդ փրկության մասին մարգարեները փնտրեցին ու ջանասիրաբար քննեցին, որոնք մարգարեացել էին այն շնորհի մասին, որ գալու էր ձեզ վրա՝ քննելով, թե ո՞ր կամ ինչպիսի ժամանակն էր ցույց տալիս իրենց մեջ եղած Քրիստոսի Հոգին, երբ նախապես վկայում էր Քրիստոսի չարչարանքների և դրանց հաջորդելիք փառքի մասին: Նրանց հայտնվեց, որ ոչ թե իրենց, այլ մեզ էին ծառայում այն բաներով, որոնք այժմ ձեզ ավետարանեցին նրանք, ովքեր ձեզ քարոզեցին ավետարանը երկնքից ուղարկված Սուրբ Հոգով. այն բաներն են, որոնց մեջ հրեշտակներն իսկ փափագում են հայացք ձգել: Ուստի ձեր մտքի գոտիները կապեցե՞ք, սթափ եղե՞ք և մինչև վերջ հույս դրե՞ք այն շնորհի վրա, որ ձեզ պիտի բերվի Հիսուս Քրիստոսի հայտնության ժամանակ: Ա Պետրոս 1:10–13:

Մարգարեները, արդար մարդիկ և հրեշտակները փափագել են ապրել այն ժամանակում, երբ «շնորհքը», այսինքն՝ Աստծո գործությունը, թափվում է Կեսգիշերային Աղադակի վերջնական կատարման ընթացքում: Այդ «շնորհքը», որը Աստծո արարիչ գործությունն է, մարդկանց է բերվում, երբ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվում է: Սատանան գիտի, որ Աստծո արարիչ գործությունը Իր ժողովրդին հաղորդելու ճանապարհը իրականացվում է այն պատգամով, որ բացվում է Հայտնության գրքում, և ուստի նրա գերագույն ջանքն է եղել շփոթեցնել, ճնշել և ծածկել Հայտնության գրքում պարունակվող լույսը: Այդ լույսը պարզապես մեղքի մարդու նույնականացումը չէ, որովհետև այդ ճշմարտությունը դարեր առաջ արդեն լիովին փաստագրվել է բոլոր բողոքական բարենորոգիչների կողմից:

Տիրոջ օրը եւ Հոգու մեջ էի, և իմ հետևից լսեցի մի մեծ ձայն, ինչպես փողի ձայն, որ ասում էր. «Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, առաջինը և վերջինը». և՝ «Ինչ որ տեսնում ես, գրի՛ր գրքում և ուղարկի՛ր Ասիայում եղող յոթ եկեղեցիներին՝ Եփեսոս, Չմյուռնիա, Պերգամոս, Թյատիրա, Սարդես, Փիլադելփիա և Լաոդիկեա»: Եվ ես դարձա, որպեսզի տեսնեմ այն ձայնը, որ խոսում էր ինձ հետ: Եվ երբ դարձա, տեսա յոթ ոսկե աշտանակներ. և յոթ աշտանակների մեջտեղում՝ մարդու Որդուն նման մեկին, մինչև ոտքերը հասնող պատմուճան հագած և կրծքի վրա ոսկե գոտի կապած: Նրա գլուխը և մազերը սպիտակ էին, ինչպես բուրդ, ինչպես ձյուն. և Նրա աչքերը՝ ինչպես կրակի բոց. և Նրա ոտքերը՝ նման մաքուր պղնձի, ինչպես թե հնոցում շիկացած լինեին. և Նրա ձայնը՝ ինչպես շատ ջրերի ձայն: Եվ Նա Իր աջ ձեռքում ուներ յոթ աստղ. և Նրա բերանից դուրս էր գալիս սուր, երկսայրի սուր. և Նրա դեմքը ինչպես արեգակը, որ շողում է իր գոբությամբ: Եվ երբ տեսա Նրան, Նրա ոտքերի մոտ մեռածի պես ընկա: Եվ Նա Իր աջ ձեռքը դրեց ինձ վրա՝ ասելով ինձ. «Մի՛ վախեցիր. Ես եմ առաջինը և վերջինը. և կենդանին եմ. մեռած էի, և ահա կենդանի եմ հավիտյանս հավիտենից, ամեն. և ունեմ դժոխքի և մահվան բանալիները: Գրի՛ր այն, ինչ տեսար, և ինչ կա, և ինչ պիտի լինի սրանից հետո»: Հայտնություն 1:10–19.

Քանի դեռ Ադվենտիզմը պահպանում էր «պատմականական» մեթոդաբանությունը, նրանք ընդունում էին, որ Հայտնության երկրորդ և երրորդ գլուխների բոլոր եկեղեցիները կրկնվում են վերջին եկեղեցու մեջ: Ցավոք, տասնիններորդ դարի վերջում սատանան արդեն փակում էր Ադվենտիզմի աչքերը այդ սրբազան մեթոդաբանության հանդեպ, ինչպես նաև այն պահպանելու և գործադրելու պարտականության նկատմամբ, որը նրանց պատասխանատվության էական մասն էր՝ որպես «մարգարեության մեծ ճշմարտությունների պահպաններ»: Նույնիսկ այն ժամանակ, երբ այդ մեթոդաբանությունը մի կողմ էր դրվում Ադվենտիզմում, դեռ կային նրանք, ովքեր կիրառում էին այդ սրբազան մեթոդաբանությունը: Մենք օգտագործում ենք «Պատմություն Պատմոսի Տեսանողի մասին» գիրքը որպես վկայություն այն փաստի, որ բոլոր եկեղեցիները Լաոդիկեայի պատմությանը կիրառելը մարգարեության իրավացի կիրառություն է: Ստորև բերված են այդ գրքից քաղվածքներ, որոնք հաստատում են այն միտքը, որին ես ակնարկում եմ:

«Պետք է հիշել, որ ինչպես Եփեսոսի, Չմյուռնիայի և Պերգամոսի փորձառությունը պիտի կրկնվի վերջին եկեղեցում՝ Քրիստոսի երկրորդ գալստից առաջ, այնպես էլ Թյատիրայի պատմությունը իր գուգահեռը պիտի ունենա վերջին սերնդի մեջ»:
Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Հասքելը իրավացիորեն նշում է, որ առաջին չորս եկեղեցիների փորձառությունը կրկնվում է, կամ, ինչպես ինքն է ասում, «իր համարժեքը պիտի ունենա վերջին սերնդի մեջ»:

«Նա կիրառեց այդ քնությունը, սակայն ամեն ինչ մատնանշում էր 1843 թվականը՝ որպես այն ժամանակը, երբ աշխարհը պիտի ողջուներ իր Փրկչին: Այժմ կրկնվում էր ժողովրդի վիճակը Քրիստոսի առաջին գալստյան ժամանակ»: Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75.

Հասկելը խոսում էր այն մասին, որ Վիլյամ Միլլերը 1843 թվականը որոշել էր որպես Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստի ժամանակ, և նշում է, որ առաջին գալստյան պայմանները կրկնվեցին միլլերականների օրերում: Հասկելը ճիշտ էր, և Քույր Ուայթը հաստատում է, որ ինքը՝ Միլլերը, ներկայացված էր Հովհաննես Մկրտչի միջոցով:

«Ինչպես Հովհաննես Մկրտիչը ավետաբերեց Հիսուսի առաջին գալուստը և պատրաստեց ճանապարհը Նրա գալստյան համար, այնպես էլ Վիլյամ Միլլերը և նրա հետ միացածները հռչակեցին Աստծո Որդու երկրորդ գալուստը»: Early Writings, 229.

Հասկելը նույնիսկ ցույց է տալիս, որ Պերգամոսի պատմության ընթացքում (երրորդ եկեղեցին, որը ներկայացնում է քրիստոնեության փոխզիջումը կոապաշտության հետ) կրկնվեց Սարգեսի՝ հինգերորդ եկեղեցու պատմությունը:

«Պերգամոսի պատմության մեջ կար մի ժամանակ, երբ քրիստոնեությունը կարծում էր, թե հեթանոսությունը մեռած է. բայց իրականում այն կրոնը, որ արտաքինորեն պարտված էր թվում, հաղթել էր: Մկրտված հեթանոսությունը մտավ եկեղեցի: Սարգիսի օրերում այս պատմությունը կրկնվեց»: Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 75, 76.

Սարգեսը Բարեփոխության այն եկեղեցին էր, որ արթնացավ և բողոքեց պապականության սատանայական մոլորությունների դեմ, սակայն նախքան նրանց գործի ավարտվելը, նրանք արդեն սկսել էին վերադառնալ Հոռոմ: Նրանք, ինչպես Պերգամոսի եկեղեցին, կարծում էին, թե պապականությունը մեռած է, բայց իրականում այն դեռ կենդանի էր: Հասկելը նաև մատնանշում է, որ մնացորդ եկեղեցու վրա շողում են «անցած բոլոր դարերի կուտակված ճառագայթները»:

«Այս վերջին եկեղեցու՝ մնացորդի, վրա շողում են անցյալ բոլոր դարերի կուտակված ճառագայթները»: Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 69.

Ես չեմ ենթադրում, թե Հասկելը գիտակցում էր, որ այն առաջադիմական պատմությունը, որը ներկայացված է յոթ եկեղեցիներով, նաև իր կատարումն էր գտել հին Իսրայելի պատմության մեջ, սակայն նա անկասկած հաստատում է այդ ճշմարտությունը, երբ գրում է, որ «անցյալ բոլոր դարերի կուտակված ճառագայթները» «շողում են» «վերջին եկեղեցու» վրա: Հին Իսրայելը ներառված է «անցյալ դարերի» «ճառագայթների» մեջ: Եվ թեև նա պահպանում է այն սկզբունքները, որոնք անհրաժեշտ են հին Իսրայելի պատմության մեջ յոթ եկեղեցիների խորհրդանշական իմաստը ճանաչելու համար, ես անորոշ եմ, թե որքան խորությամբ էր նա գիտակցում այդ խորհրդանշաններում ներկայացված զուգահեռները: Ես նաև վստահ եմ, որ նա չէր գիտակցում յոթ եկեղեցիներով ներկայացված պատմությունների մի առավել կարևոր կողմը՝ մի կողմ, որին մենք մոտենում ենք:

Այս ճշմարտությանը մենք կանդադառնանք մեր հաջորդ հոդվածում: